

Sygn. akt VI Ka 158/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Edyta Gajgał (spr.)

Sędziowie SO Barbara Żukowska

SO Andrzej Wieja

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2013r.

sprawy **I. G.**

oskarżonego z art. 178a § 2 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 6 lutego 2013r. sygn. akt II K 952/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego I. G. w ten sposób, że przy zastosowaniu przepisu art. 58 § 3 kk w miejsce orzeczonej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza oskarżonemu karę 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) złotych każda,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych oraz zwalnia go od opłaty za obie instancje.

Sygn. akt VI Ka 158/13

UZASADNIENIE

I. G. został oskarżony o to, że:

w dniu 7 sierpnia 2012r. w B., ul. (...), będąc w stanie nietrzeźwości: I badanie 0,44 mg/l, II badanie 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem o sygn. IIK 1498/10 zakazu prowadzenia rowerów oraz pojazdów kat. A+B+C+D+E+T na okres od 5 lipca 2011r. do 5 lipca 2017r. kierował rowerem po drodze publicznej,

to jest o czyn z art. 178a§2kk i art. 244kk w zw. z art. 11§2kk

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 6 lutego 2013r. w sprawie II K 952/12:

uznał oskarżonego I. G. za winnego tego, że w dniu 7 sierpnia 2012r. w B., na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...), będąc w stanie nietrzeźwości: I badanie 0,44 mg/l, II badanie 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem o sygn. IIK 1498/10 zakazu prowadzenia rowerów oraz pojazdów kat. A+B+C+D+E+T na okres od 5 lipca 2011r. do 5 lipca 2017r. kierował rowerem po drodze publicznej to jest popełnienia czynu z art. 178a§2kk i art. 244kk w zw. z art. 11§2kk i za to na podstawie art. 244kk w zw. z art. 11§3kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

na podstawie art. 42§2kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów oraz wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat,

na podstawie art.624§1kpk zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Wyrok ten zaskarżył w całości oskarżony kwestionując jego podstawę faktyczną. Oskarżony podniósł, że w czasie zdarzenia nie jechał rowerem będąc nietrzeźwym, a rowerem używał wyłącznie jako środka do transportu bagażu. Zarzucił także, że wyrok został wydany przez sąd pierwszej instancji pod jego nieobecność. Przy tak sformułowanych zarzutach wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zarzuty podniesione w apelacji nie mogły być uznane za słuszne, co nie oznacza, że zaskarżony wyrok nie wymagał zmiany w zakresie rozstrzygnięcia o karze, zwłaszcza że na rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary wskazał także oskarżyciel publiczny w swoim wystąpieniu na rozprawie odwoławczej.

W pierwszej jednak kolejności odnieść się wypada do zarzutu natury procesowej postawionego przez oskarżonego. Istotnie, nie brał on udziału w rozprawie w dniu 6 lutego 2013r., to jednak Sąd Rejonowy był uprawniony by procedować pod nieobecność oskarżonego, skoro został on powiadomiony o jej terminie, co wynika z zapisów protokołu rozprawy z dnia 14 stycznia 2013r. Nieusprawiedliwiona nieobecność na rozprawie odroczonej prawidłowo zawiadomionego oskarżonego dawała podstawy do skorzystania z możliwości, jakie daje przepis art.376§2kk, w sytuacji gdy na poprzedniej rozprawie złożył on wyjaśnienia. Brak jest więc podstaw do uznania, że rozpoznając sprawę oskarżonego Sąd Rejonowy dopuścił się uchybienia przepisom postępowania tego rodzaju, że skutkować to winno uchyleniem zaskarżonego orzeczenia.

Wbrew temu, co podnosi skarżący nie budzi wątpliwości podstawa faktyczna rozstrzygnięcia. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że oskarżony prowadził rower na drodze publicznej w rozumieniu art.178a §2kk Ustalenia w tym zakresie poczynione zostały przy uwzględnieniu zeznań funkcjonariusza Policji M. L., w których opisał zachowanie oskarżonego, przedstawił zaobserwowany moment gdy wsiadał on na rower, wskazał miejsce, w którym do tego doszło i odcinek drogi, który oskarżony pokonał. W okolicznościach zdarzenia brak jest jakichkolwiek przesłanek, by walor dowodowy i przydatność zeznań świadka zakwestionować. W konfrontacji z zeznaniami tego świadka wyjaśnienia oskarżonego zaprzeczającego, by jechał rowerem nie mogły być uznane za prawdziwe i wiarygodne.

W złożonej apelacji oskarżony wprost nie kwestionuje ustalenia w tym zakresie, że w czasie zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości, jakkolwiek formułuje pewne zastrzeżenia co do przeprowadzonego z jego udziałem badania. Odnosząc się do tej kwestii zwrócić należy uwagę, że dwukrotnie przeprowadzone badanie oskarżonego przy użyciu alkotestu wykazało, że znajduje się on w stanie nietrzeźwości, a w podpisanym przez oskarżonego protokole z tego badania odnotowano jego oświadczenie, że spożywał alkohol w postaci wódki. Jak wynika przy tym z zeznań świadka M. L., powodem zatrzymania oskarżonego był sposób, w jaki poruszał się jadąc rowerem wskazujący na to, że może on się znajdować pod wpływem alkoholu. Przy tej treści dowodach i tego ustalenia faktycznego niepodobna skutecznie zakwestionować.

Nie ulega także wątpliwości, że oskarżony naruszył orzeczony wobec niego przez sąd sześcioletni zakaz prowadzenia rowerów, który swój bieg rozpoczął w 2011r.

Reasumując, poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia w zakresie dotyczącym sprawstwa i winy oskarżonego tak w odniesieniu do zachowania wyczerpującego znamiona z art. 178a §2kk, jak i z art.244kk, są prawidłowe.

Odmienne przedstawia się ocena podjętego wobec oskarżonego rozstrzygnięcia o karze, co zasygnalizowano powyżej.

Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany za przestępstwa tak z art.178a §2kk, jak i z art.244kk, niemniej zachodzą w odniesieniu do niego okoliczności uzasadniające stwierdzenie, że kara bezwarunkowa pozbawienia wolności orzeczona zaskarżonym wyrokiem to dolegliwość zbyt duża i niewspółmierna w okolicznościach sprawy. Oskarżony jest starszym, niespełna 73 –letnim człowiekiem. Odpowiada – i odpowiadał uprzednio - za kierowanie w stanie nietrzeźwości pojazdem innym niż mechaniczny – rowerem. Zachowanie takie z całą pewnością cechuje mniejsza społeczna szkodliwość aniżeli w przypadku zachowania sprawcy prowadzącego w ruchu lądowym pojazd mechaniczny. Nie negując tego, że nietrzeźwy rowerzysta stwarza określone niebezpieczeństwo dla innych uczestników ruchu drogowego, to niewątpliwie największe zagrożenie powoduje dla siebie. To stwierdzenie szczególnie odnosi się do zachowania oskarżonego. Z ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie wynika, by swoim zachowaniem oskarżony stwarzał realne zagrożenie dla innych, zwłaszcza że poruszał się chodnikiem, a ponadto przejechał niewielki odcinek drogi. Pozwala to uznać, że nie jest konieczne oddziaływanie na niego poprzez karę izolacyjną, a właściwą represję karną stanowić będzie kara grzywny orzeczona przy zastosowaniu przepisu art.58§3kk w rozmiarze przekraczającym miesięczne dochody oskarżonego, co w jego sytuacji, przy niewielkiej wysokości tych dochodów, z całą pewnością stanowić będzie dla niego dolegliwość wyraźnie odczuwalną.

Z tych względów zaskarżony wyrok podlegał zmianie, jak w części rozstrzygającej. W części zaś nieobjętej korektą został on utrzymany w mocy, wobec nieuwzględnienia zarzutów co do winy podniesionych w apelacji oskarżonego.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art.627kpk w zw. z art.635kpk, z tym że na podstawie art.17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty za obie instancje uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.